wõtmisseſt piddi ſama, ſe wahwastas aioti ikka ueste ſüddant ja meelt. Oh kui wägga pitka aia järrele hakkas wimaks torni kel kakste:ſtkümmend lõma. Püüdſin ſiis järsko torni kella ſeeſt nattukeſt roostet noaga mahha õrutada; agga wärristusse pärraſt, mis minno ſees olli, ligutaſin ſel wiſil kella keelt, et ſeſt hakkas lõma, ja weel juhtus teiſt korda nendaſammoti. Agga eks minna ei olle otſekui warras teie kirriko ſeeſt leitud? Eks ei olleks piddand teie käeſt lubba küſſima? Kas ſate kül minno ſallajat kombet minnule armolikkult andeks anda?"

Kirriko õppetaja hakkas ſedi a wagga laſt ümber kaela kinni, wautas tedda wasta ommad rinnad ja ütles temmale: „Mul ei olle ſinnule ei ühtegi andeks anda, ſeſt ſind ep olle mitte kurja tee pealt leitud, egga ei olle ka ühtegi kurja noudnud. Sinno arwates olled ſinna omma haige emmale abbi murretſenud. Sedda kidan kül, olgo ka et ſe abbi ei moõdu ühtegi,

mis ſa olled teiste nou mõda otſinud. Mul on ſinno pärraſt rõõm, et ſaid umma lapſelikko armastusſe lähbi emma wasto ſedda hirmo ärrawoita, mis otſata palio innimeſt oõeks kelanud, keſk õ aial pimmedas kirrikus ja tornis ainoükſi olles haige heaks abbi otſimaſt. Tulle nüüd minnoga miuno maiaſe; ſeäl ſaan ſinnule parraſamat rohto kui kirriko kella rooste ſinno haige emmale kaſa anda. Mis perre ſe on kus temma maas on? Homme hommikul tahhan ma tulla tedda waatma." — Rohto eeſt, ütles ſiis tüttarlaps, ſaan minna teid kül keigeſt ſüddameſt tännada; agga ärge tehke ſedda mitte, et tullete isſe meie maiaſe. Seäl on jo kolm teine teiſe järrele järsko ärraſurnud, ja ennamiste keik need, kes tullid meid waatma, on ſelleſamma hirmſa haigusſe alla heitnud. — Kirriko õppetaja wastas ſe peäle, et temma omma ammeti poleſt ei peäſeks ſeſt mitte, olgo ka et ſurma hädda ſe lähbi temmale olleks karta. — Kui ſe ſiis ikka, ütles laps, teie kindel nou

Eesti-ma rahwa Kalender 1853, lk 60